

SUPPÉ F.

BOCCACCIO

OPERETT HÁROM FELVONÁSBAN

SZÖVEGÉT IRTÁK:
ZELL ÉS GENÉE

FORDITOTTA:
HARSÁNYI ZSOLT

RÓZSAVÖLGYI ÉS TÁRSA CS. ÉS KIR. UDV. ZENEMŰKERESKEDÉS
KIADÁSA - 1913 - BUDAPEST

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-099-0 (online)
MEK-16078

SZEMÉLYEK.

Giovanni Boccaccio

Pietro, Palermo hercege

Scalza, borbély

Beatrice, a felesége

Lotteringhi, bodnár

Isabella, a felesége

Lambertuccio, fűszeres

Peronella, a felesége

Fiammetta, nevelt leányuk

Leonetto, diák, Boccaccio barátja

Tofano |

Chichilio |

Guido |

Cisti | diákok

Federico |

Giotto |

Rinieri |

Egy ismeretlen

Toscana hercegeének Majordomusa

Egy könyvtáros

Madonna Fancofiore

Elisa, unokahuga

Marietta, polgárleány

Madonna Nona Pulci

Augustina |

Elena | három lánya

Angelica |

Pietro, csatlósa

Alberto |

Gerbino |

Guidotto | Lotteringhi segédei

Ricciardo |

Feodoro |

Nostogio |

Fresco, Lotteringhi inasa

Checco |

Giacometto | koldusok

Anselmo |

Titta Nana

Filippo |

Oretta | Lambertuccio cselédei

Violanta |

A Commedia dell' Arte személyei:

Pantalone

Brighella |

Polichinella | Pantalone barátjai

Columbina

Arlecchino

Scapino, Arlecchino társa

Narcissino, egy sicíliai, Columbina kérője

Történik: Flórencben 1331-ben.

SUPPÉ FERENC (tulajdonképeni neve Francesco Cavaliere Suppe Demelli) született 1820 április 18-án Spalatoban, meghalt 1895 május 21-én Wienben. Családja eredetileg belga volt, de Dalmáciában elolaszosodott. Kora ifjúságában jelentkező zenei tehetségét komolyan akkor kezdte művelni, mikor atyja korai halála után anyja Wienben telepedett le, hol a híres konzervatorium növendéke lett. Elhatározó volt életében Donizettivel való ismeretsége, melyet akkor kötött, mikor az olasz mester Wienben «Linda» című operáját tanította be. Tőle tanult meg sok mindent, aminek később nagy hasznát látta. Jóformán egész életét mint színházi karmester töltötte el, még Magyarországon: Pozsonyban is karmesterkedett, de e működésének súlypontja Wienre esett. Alaposan képzett zenészmester volt, ki nem azért irt operetteket, mert ehhez kevesebb tudás szükséges, hanem mert egész egyénisége a zeneművészet ez ágához vonzotta. Ez az oka aztán, hogy az ő operettjei nem muló, kérészéletű, zenei alkotások, hanem igazi «klasszikus operettek». 14 éves korában még Dalmáciában írta első operettjét, melyet sűrű egymásutánban 211 színházi mű követett: 180 zenés bohózat és ballett, továbbá 31 nagy operett, melyek javarészt bátran nevezhetjük vig operának. Legnevezetesebb operettjei: Könnyű lovasság, A szép Galathea, Fatinitza, Boccaccio, Donna Inanita. Ezek a művek teszik nevét halhatatlanná, de maradt utána egész sereg komoly mű is. Suppé Wienben van eltemetve, hol sirját 1897 óta közköltségen emelt siremlék disziti.

BOCCACCIO.

ELSŐ FELVONÁS.

(Szabad térség a flórenci Santa Maria Novella temploma előtt. Jobbról a templom nagyszabású, szuffitáig érő portáléja, ez előtt egy kis térség, amelyhez három praktikábilis lépcsőfok vezet. A templom barátságos, fala fehér és fekete márványkockákból álló. Balról Scalza háza, ajtaja felett borbélytányér. A háttérben a teret környező öreg, flórenci házak. Hátul a középén monumentális kut. Mikor a függöny felmegy, csak a koldusok vannak a színpad előterében. Keresztelő Szent Jánosnak, Flórenc védő szentjének a napja van. Virág, zászló, szőnyeg ékesíti a házakat. Hátul tarka sokadalom. Az akciónak templomi ünnepélyesség helyett olaszos, naivul boldog karaktert kell hordania.)

INTRODUCTIO.

1. JELENET.

Checco. Rajta flórenci nép, itt a nap,

Kar. Itt a nap!

Checco. Harcra fel, béna, úgy mint a vak.

Kar. Mint a vak!

Checco. Ifju vén, csunya szép
erre mén mind a nép,
Itt a koldusnak máma jól megyen,
sirva állni, prézsmitálni
és a zsákmány sok legyen.
Misericordia, pietà,
moro di Fame!
Misecordia moro di Fame!
Te Anselmo, itt állsz
Giacometto, te tul,
Tita Nana, vigyázz,
lesz itt sok finom ur!
Szépen szóljon ám a jaj
lesz itt préda, hajahaj.
Csak less, csak nézz
és dül a pénz!

Leonetto *(jobbról jön).*
Engem vár szép Beatrice;
Óh mily huncut, helyre nő!
Messzi utra kelt a férje,
ámde mitse bánja ő.
Nálam áll a szive kulcsa,
nyitni, zárni ez dicső!
Nektek nóta, nekem nő!

(Be Scalza házába.)

Checco. Presto avanti! No most a gátra,
Presto avanti! Ez itt a fő!

Kar. Cori volavola susu a vol'
a giubilar!

Kar (*betódul*).

Mennyi fény, mennyi tűz,
mennyi ifju, mennyi szűz
erre járnak, arra tünnek,
rájuk fénylik drága ünnep.

Oila, oila

Minden diszbe öltözik

Oila, oila

Boldog minden ember itt.

La la la la la la

la ra la la la la

Mira qua, mira la,

Tutto in vita a rollegrar

Guarda su, guarda giu,

Tutto tenta ad allettar

A giubilar

Ad esaltar

Su, su, - a vol oila!

Mennyi fény, mennyi tűz,
mennyi ifju, mennyi szűz,
erre járnak arra tünnek,
fénylik rájuk drága ünnep.

Oila, oila

minden diszbe öltözik

Oila, oila

boldog minden ember itt.

Már a kedves reggel ébredése

rózsadiszre lép,

büszke Flórenc máma tartja

védőszentje ünnepét

la la la la la ra, la la ra la,

la la ra, la la ra, la la ra la,

Oila veni, oila veni

ad esultar a giubilar.

Checco. Misericordia pietà

Moro di Fame!

pierà misericordia pietà.

Kar. Leljen minden baj ma irt,
az áldás mindnyájunkra
száll le.

Jönnék már a szép diákok!

Jönnék árkon bokron át!

Erre erre, szép ifjuság.

Diákok *(jönnek).*

Vig népség vagyunk,
hej, nem hagyunk
szép lányt csóktalanul
ne busuljon senki,
vigan lenni itt megtanul!
Hej cimborák
szóljon a vén kedves nóta.
A zengését vidám szellő
hordja szét.
Mert mindig így volt ez
Ádám apánk óta,
az ének száll
s' női szivig meg sem áll
női szivig meg sem áll,
szivig száll és meg sem áll.

Kar. Italia suol di Venere
l'amor interespira le
frondi ancor si tenere ah -
si rivvi von d' amor
si d' amor S - mor!

Checco és kar. Szól a dal, vig fiuk
Itt a bunak beborult!

Diákok. Szól a dal, vig fiuk,
itt a bunak beborult!
Corri vola vola susu
a vol' a giubilar.
Mennyi fény mennyi tűz,
mennyi ifju, mennyi szűz
erre járnak, arra tűnnek,
rájuk fénylik drága ünnep.
Oila, oila
minden diszbe öltözik
oila, oila,
minden ember boldog itt.
Már a kedves reggel
ébredése rózsadiszbe lép
büszke Flórenc máma tartja
védőszentje ünnepét,
la la ra la la ra, la la ra
la la la ra la la ra la
la ra la oila veni
oila veni, ad esaltar
a giubilar.

INTRODUCTIO UTÁN.

2. JELENET.

Az introductio szereplői és a könyvárus.

*(a könyvárus kézi talicskát től maga előtt. Ennek a közepére egy papirlepedő van feszítve
»Boccaccio« felirással, jobbról »Sacchetti« felírás, balról »Fiorentino« lóg szalagon).*

Ének: az ensemble folytatása.

Könyvárus. Legfrissebb könyvek,
mind pajkos, könnyed,
ki vesz, ki vesz?

Kar. Ha huncut, ide hát!

Könyvárus. Legfrissebb könyvek,
mind pajkos, könnyed
ki vesz, ki vesz?

Kar. Ide hát, ide hát, add!

Könyvárus. Lassan, lassan, tessék várni,
kaphat itten bárki!
Legfrissebb könyvek
mind friss és könnyed!
Legfrissebb könyvek
nyomdából jönnek.
Ilyen még nem volt,
tessék, csak tessék!
Itt van Sachetti
nehány új könyve,
hát ilyen finom költő
messze földre nincs.
Meséje gáláns, témája hálás,
örülhet, aki ebből kap.

Kar. Mi a cím, mi a cím?

Könyvárus. Itt a molnár és a pap.

Kar. A molnár és a pap!

Könyvárus *(beszélve).*
Tíz bajocchi! Nem is pénz!
Ez Fiorentino, a híres író,
a legjobb, legpikánsabb szórakoztató.
Ah mennyi kellem,
ah mennyi szellem
és mennyi istenadta tűz!

Kar. Mi a tárgy, mi a tárgy?

Könyvárus. Itt a biboros és a szüz!

Kar. A biboros és a szüz!

Könyvárus *(beszélve).*

Tizenöt bajocchi! Nagyon olcsó!
De ne higgyék, hogy több nincsen
ez a legkedveltebb kincsem,
ez a kedves bájoló
Giovanni Boccaccio!

Kar. Boccaccio, Boccaccio!

Könyvárus. Író ám ez, annyit mondok,
irt ez annyi finom dolgot,
ilyen írot senki sem fog
látni többet, meghiszem.
Itt a legfrissebbik műve
Spinelloccia és Zeppa.

Kar. Jó a téma, látni már!

Könyvárus. Hogyha csalfa lett a nő,
bosszut állni oktat ő,
senki ehhez nem tud szebben,
Boccaccio a mester ebben!

Kar. Nem nagy érte bármi ár!

Könyvárus. És nem költött téma ám,
nem fáj fejem, ne szólj szám,
mert hát ebben minden szó
megtörténtnek mondható.

Kar. Így van, vagy nincs így!

Könyvárus. Szóról szóra így van ez.

Kar. Arról itt nincs szó!

Könyvárus. Aki vesz annak lesz!

Kar. Füllentesz fickó.

Könyvárus. Aki nem vesz, beteg lesz!

(A férfiak kikergetik).

Kar. Pfui!

Diákok. Ha ha ha ha ha ha ha,
persze mérges mind a férj,
hogy ő a téma
mind ettül fél!
Ha ha ha! Ha, ha ha!
féltik őt mind a nőt.
ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha!
Fogd meg, csipd meg,
kapd meg, hopp
ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha!
A férfi mint a paprika!

Ez már látvány
Az asszony itt is csak liba
pompás kép!
Rajta, rajta, kapjunk hajba
itt csunya egy csata lesz.
Ha ha ha ha ha ha!
Fogd meg, csipd meg,
kapd meg, hopp
ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha!
Ksz, ksz, ksz, ksz,
csak üsd!
Nos lesz-e vége hát
mert közbe vágunk hej
az angyalát!
Ksz, ksz, ksz, ksz,
Csak csipd, csak üsd,
Nos vége lesz-e hát,
mert közbevágunk,
hej az angyalát!
Hát mért nem kaptok
hajba végre?
Ne bámulj tétlenül az égre,
csak üss a válla közé hármat,
éljen, éljen, üssed, vágjad.
Kürtszó, most jöjjön a harc.

Asszonyok. Mennyi méreg, mennyi düh
ha ha ha
Hát ez mégis csak kedves!
Lám a könyv, az nagyszerű
Ha ha ha
Téma lenni fél, lám
mind a férj, ha ha
ha ha ha ha ha ha ha
ha ha! Ez jó!
Csakhogy Boccaccio
jó is, meg szép is,
Boccaccio mégis finom kis könyv,
mig a férj dühe, óh
az csak nevetni jó
ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha!
Ha rája szóltok,
nem lesz attul halvány.
A jó Boccaccio
ember ám a talpán.
Üldözzétek, rajta,
ugyse juthat bajba,
mig csak mi itt vagyunk,
itt nem lesz baj

nem, nem, nem, nem, nem,
ha ha ha ha ha ha!
Ez jó! Csak hogy Boccaccio
jó is, meg szép is,
Boccaccio mégis finom kis könyv,
mig a férj dühe, óh
az csak nevetni jó,
ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha!
Maflák! Bambák! Gyávák!
Tiz a körmünk, jó lesz félni,
hogya sor jön erre,
hát az arcod bánja,
hej az angyalát.
Maflák! Bambák! Gyávák!
Tiz a körmünk, jó lesz félni,
hogya sor jön erre,
hát az arcod bánja,
hej az angyalát!
Csend lesz-e már,
ti sok betyár,
egyéb se kell,
mi kezdjük el,
nos rajta hát
gyertek maflák,
gyertek bambák!
Ezt vesszük meg, semmi mást,
a könyvet el ne tépd,
az nem hibás!

Férfiak. Tartsd a szád!
Hallgass!
Leljük csak meg
azt a fickót bárhol is!
Ez már mégis csak sok.
Mert mit tesz minket csúffá!
Ez már mégis sok.
A gaz! fogjuk csak meg
majd az ipsét, hát jaj.
Összegyűl majd rája is még a baj.
Megfogjuk őt, megverjük őt,
megöljük őt, vérét vesszük
a fickónak haj!
Ez már mégis csak sok
mert mit tesz minket csúffá
ez már mégis sok, a gaz!
Hallgass! Kigyók! Ludak!
Békák! Sujt az öklünk,
hogya kell
és hogya sor jön erre,
hát a kontyod bánja,

hej az angyalát.
Hallgass! Kigyók! Ludak!
Békák! Sujt az öklünk
hogyha kell,
és hogyha sor jön erre,
hát a kontyod bánja.
Hej az angyalát!
Csend lesz-e hát,
ti vén libák?
Egyéb se kell
mi kezdjük el,
nos rajta hát,
gyertek, macskák!
gyertek,. kigyók!
ezt tépjük szét, semmi mást,
mert mindenkép
a könyv a főhibás!

Könyvvarus (*künn*). Legfrissebb könyvek
mind pajkos, könnyed!

(A férfiak az asszonyokat, lányokat elviszik. A diákok kacagva el.)

SZERENAD ÉS ENSEMBLE.

1.

Lotterighi. Bájos angyal, ha győzőm hanggal
ah a szivemben csak
érted van dal.

Lambertuccio. Szeress engem, vágyódva zengem,
mért is kell árván itt künn lennem.

Lotterighi. Néked vall
firuliruli firulirulera.

Lambertuccio. Ez a dal
firuliruli firulirulera.

Lotterighi. Ki van itt?
firuliruli.

Lambertuccio. Hallga, csitt,
firulirula.

Együtt. A te férjed, a drága, van itt!

2.

Lotterighi. Úgy-e érted, hogy kicsi férjed,
messze tőled hogy vágyott érted.

Lambertuccio. És hogy mára megjött a drága,
párja hűséges csókja várja.

Lotteringhi. Néked vall
firuliruli firulirulera.

Lambertuccio. Ez a dal
firuliruli firulirulera.

Lotteringhi. Ki van itt?
firuliruli.

Lambertuccio. Hallga, csitt,
firulirula.

Együtt. A te férjed, a drága, van itt.

Beatrice (*kivül*). Segítség!

Lambertuccio. Meghallotta az énekünket és most segítségért kiált. (*Lotteringhivel el.*)

Beatrice. Nagy Isten, nagy Isten, jaj
jaj jaj!

Scalza. Hisz ez Be-be-beatrice
jaj mi történt? Reszketek.

Beatrice. Nagy Isten, nagy Isten,
szörnyű baj!

Scalza. Mennék, drágám, mennék,
csak hogy istenuccse nem merek.

Beatrice (*kiszalad a házból*). Te gyilkos, te gyilkos,
te rabló, te gaz!

Scalza. Hopp, ez ő!
Csakhogy jó, drága nő,
mért vagy sápadt, angyalom,
és mért kell hangod hallanom?

Beatrice. Csakhogy itt vagy, édes lelkem,
milyen szörnyű napra keltem,
félre bánat, félre bú,
csak hogy itt vagy, rossz fiú.

Scalza. Mi az, mi volt?

Beatrice. Borzasztó, kérlek.

Scalza. Halljuk a szót!

Beatrice. Még most is félek!
Szörnyűség rémes éj,
hallgass kérlek és ítéld!
Mint egy förgeteg ront
be hozzám, kérlek,
egy ifjú szép legény!
«Rejts el, kérlek» így szólt
«üldöznek, rejts el, rózsám,
hagyd, hogy itt bujjak el!»
Hát én hagytam s íme ekkor
beront egy más legény!

Két szeme kék volt
akár az égbolt s' kiáltott bőszen:
«Hol az a gaz lator?»
A hangja érdes, a kedve mérges,
féltem, hogy kardja keblemen áthatol,
és már-már szörnyet haltam, óh!
(*Scalza karjaiba dől.*)
Támassz meg, kérlek,
még most is félek, rémitő, borzasztó!

Beatrice. Oh milyen szép szemek,
mily finom száj,
és délceg természetén, ah mennyi báj!
Oh milyen szép szemek,
mily finom száj,
és délceg természetén, ah mennyi báj,
ah elájulok belé!

Scalza. Rendkívüli furcsa élmény,
annyi tény, szinte megborzongok,
mint egy gyáva lény
rendkívüli, furcsa élmény
annyi tény, szinte megborzongok,
mint egy gyáva lény
furcsa élmény, annyi tény,
s én félek, mint egy gyáva lény!

Leonetto (a házban az ablaknál).
Elhitte a mesét.

Boccaccio. A hülye! Megállj fickó, felnyársallak!

Scalza. Hah, mi az, ott jó a két lovag!

Leonetto. Ha álarcod van is, én ismerlek, zsivány!

Scalza. Már jönnek a latrok,
a kardjuk, az csattog.

(*Boccaccio és Leonetto kilépnek a házból kivont kardokkal, álarcosan.*)

Leonetto. Hát állj meg, gyáva te,
most nincsen irgalom.

Boccaccio. Ezt véred mossa le!
Vár rád a sirhalom!

Beatrice. Oh jaj! Emberek!
Gyertek! Gyorsan!

Boccaccio és Leonetto. Nos állj ki hát!
Ne tátsd a szád! (*vivnak*)
Most véged van! Te gaz!
Most itt a perc, te rongy, te gyáva!

Scalza. Oh jaj! Az ember megborzadva áll!
Hát rendet senki nem csinál?
Meglásd, itt vér fog folyni még!
Jaj mi lesz itt, szörnyűség!

Beatrice. Jól megjátszák, annyi szent.

Boccaccio. Várj csak, te gyáva!
Most bosszút állok!
Vágj csak, én vágok!
Most véged ám!

Leonetto. Lássuk hát, itt a gát!
Tettedér itt a bér,
folyjon vér!

Scalza. Jaj! Jaj! Engem ér szinte.

Boccaccio és Leonetto. Minden ember tűnjön el,
Mert a kardom rája lel.

Scalza. A kard, Beatricém,
gyerünk mi be, de izibe,
jó lesz: szépen fussunk be.
Házunknak jól vasaljuk át
az ajtaját.

Beatrice. Ez jó lesz: szépen fussunk be!

Boccaccio és Leonetto. Rajta ipse, itt a perc! Hah!

Scalza. Jaj, de félek, mit tegyek! Hah!

Beatrice. Jó, jaj, fussunk.

(A diákok és a nép mindenfelől jönnek.)

Boccaccio. Meghalsz!

Leonetto. Gyáva!

Scalza. Halj meg!

Boccaccio. Várj csak, te gyáva!
Most bosszút állok!
Vágj csak, én vágok!
Most véged ám!

Leonetto. Lássuk hát, itt a gát!
Tettedér itt a bér,
folyjon vér!

Scalza. Jaj! Jaj! Engem ér
szinte a kard.

Diákok. No nézd a mérges párt, ha, ha,
csak vágd ha, ha, csak vágd ha, ha.
Üsd árkon-bokron át, ha, ha,
csak üsd, ha nem apád!

Ha hallunk ilyen zajt, ha, ha,
ez hajt, ha, ha,
ez hajt, ha, ha,
hogy jót ne vessünk rajt, ha, ha,
és szítsuk még a bajt.

Beatrice. A nép, az gyűl és ő
mily szörnyű izgalomba jó, ah!
Nem lát a vén számár,
hogyan áll, vagy hogy nem áll a bál.

Boccaccio és Leonetto. Csak várj, te gaz, csak várj
a kardom rögtön
általjár. Hajrá!
Csak üss! csak szúrj,
csak vágd!
Most még a másvilágra át!

Scalza. A nép, az gyűl, oh ég!
A szívem izgalomban ég, ah,
most vág, most üt,
most szúr
s' a másik vigyan éli túl.

Beatrice, Boccaccio, Leonetto, diákok és kar.

A penge csörrenve csendül,
szikrát hány az érc,
de mit se kell hinni ebből,
nagyszerű az élc,
csak csalfa látszatra mennek,
no, kell nevetni ennek,
tréfa-baj, móka-düh,
de annyi szent, hogy nagyszerű!

Scalza. Borzasztóan csördül, pendül,
engemúccse, baj lesz ebből,
itt is penge, ott is kard,
óh hát még meddig tart.
De ejnye ez már mégse tréfa,
erre jár a kardja néha,
nékem kék folt úgyse kell,
hát menjünk szép suttyomban el, el.

Beatrice. Úgy ám, ha jó a tréfa
úgy ám, elsül néha.
No nézd, milyen gyáva,
csak úgy ing a lába,
furcsa még hogy lábon áll!

Boccaccio. Várj csak, te gyáva!
Most bosszút állok!
Vágj csak, én vágok!
Most véged ám!

Leonetto. Lássuk hát, itt a gát,
tettedér itt a bér,
folyjon vér!

Scalza. Jaj, jaj! Engem ér szinte a kard,
Menjünk szépen innen el,
jaj most menjünk innen el,
itt a kardok ütnek,
döfnek, szúrnak
és egy vágást kapni
itten egyszerű, egy vágás egyszerű!

Diákok. Várj csak, te gyáva
most bosszút állok,
vágj csak, én vágok
most véged ám!
Lássuk hát, itt a gát,
tettedér itt a bér,
folyjon vér.
Ej, de hinni mit se kell,
ej, de hinni mit se kell,
mindez itten semmi más,
csak tréfa és csak mókadühh
s' a tréfa nagyszerű,
a tréfa nagyszerű!

Kar. Csendül és csörren
a karcsú penge,
hányja a szikrát
de semmi baj,
ej de hinni mit se kell,
ej de hinni mit se kell,
mindez itten semmi más
csak tréfa és csak mókadühh
s' a tréfa nagyszerű,
a tréfa nagyszerű!

Boccaccio és Leonetto. Ej, de hinni mit se kell,
ej de hinni mit se kell,
mindez itten semmi más,
csak tréfa és csak mókadühh
s' a tréfa nagyszerű
a tréfa nagyszerű!

DAL ÉS KAR.

1.

Boccaccio. Egy ifiúr az utca sarkán áll,
a pillantása messze, messze száll,
de hamarosan jó és erre tér
egy nő s' a férj.

A csinos asszony forró, mint a kék,
a szeme csupa néma szenvedély,
az öreg ura szende, mint egy szűz,
kihűlt a tűz.

Hát az ifju pillant egyet,
bóditót és égetőt,
és a nő sem sokkal restebb,
forrón visszanézi őt.
Boldog ifju, boldog nőcske
és a férj is, mint a szöcske
lép mellette szineskedve,
csak hogy jó az asszony kedve.
Viszont nékem rögtön kell a
finom, izgatónovella.
Gyere tollam, ne búsulj,
ha ez a tárgy már nem is új
a régi nóta mindig új marad.

A téma, az néma, -
a bája, hogy hol van: -
azt tudja a tollam.
Mindenki sejti már,
a férjre hej mi vár.
Pillantás ott meg itt,
hisz tudjuk ezt, de csitt.
Mindenki jókat ír,
csak toll kell és papír,
s' a témák közül a pikáns,
ez nem vitás.
De a bók sohasem engem illet ám,
hanem a férjnek nyujtom át,
ki nekem ilyen témát ad, ah!

Leonetto és diákok. Más a szerző, ő csak ír,
a bók sohasem írókat illet ám,
hanem a férjnek nyujtja át,
ki ilyen témát ad!

Boccaccio. De a bók sohasem engem illet ám,
hanem a férjnek nyujtom át,
ki ilyen témát ad.

2.

Boccaccio. És ha a mese kissé indiszkrét
az soha nem is ártott eddig még,
hisz örökösen érdekelni fog,
a mi titok.
És soha reagálni nem szokott,
ha valakit a tollam megfogott.
Nyilegyenes a célzás,
ámde ő még rá sem jő.

Hogyha róla szól a nóta,
mitse sejt a jámbor Pál,
kacsint egyet hunczut módra
s' résztvevően prézsmítál:
Ejnye, ejnye, rég gyanakszom,
Péter neje furcsa asszony.
Lám az író felfedezte,
hogyan megcsalja minden este.
S a míg így beszél a jó Pál,
feje bubján roppant jól áll
az a diszes aggancspár.
Akármi bölcs, nos ugyebár,
most mégsem tudja Pál,
hogyan mit kaszál.
A téma csak frázis,
a jó szem azt látja,
van készen, de száz is.
Mindenki sejt már,
a téma merre jár.
Pillantás ott meg itt,
hisz tudjuk ezt, de csitt.
Mindenki jókat ír,
csak toll kell és papír,
s' a témák közül a pikáns,
ez nem vitás.
De a bók sohasem engem illet ám,
hanem a férjnek nyujtom át,
ki nekem ilyen témát ad, ah!

Leonetto és a diákok.

Más a szerző, ő csak ír,
a bók soha sem írót illet ám,
hanem a férjnek nyujtja át,
ki ilyen témát ad!

Boccaccio. De a bók sohasem engem illet ám,
hanem a férjnek nyujtom át,
ki ilyen témát ad!

FIAMMETTA ÉS PERONELLA

Fiammetta. Ha cseng és bong a kis harang,
a szíven át e tiszta hang,
az égi csendhez hív,
hol békét vár a szív,
a béke enyhe láng,
mely az égből száll le ránk!

Peronella. Ha cseng és bong a kis harang
a szíven át e tiszta hang
az égi csendhez hiva hív,

hol égi békét vár a szív,
az égi csendhez hiva hív,
hol égi békét vár a szív.
A béke enyhe láng,
az égből száll le ránk!

1.

Peronella. Misére járni élvezet.

Fiammetta. Az ifju vajjon merre jár?

Peronella. Az uj ruhám mi hosszú lett.

Fiammetta. Ma ismét itt lehetne már.

Peronella. El ne késsünk szégyenszemre
védő szentünk ünnepén!

Fiammetta. Istenem csak ő itt lenne,
majd sietnék akkor én.

Fiammetta. A béke enyhe láng,
mely az égből száll le ránk.

Peronella. A béke lángja enyhe láng,
az égből száll le ránk.

2.

Peronella. A pompa itten rengeteg.

Fiammetta. Hisz ilyenkor már itten állt.

Peronella. És tarka zászlók lengenek.

Fiammetta. És kacsintott és kandikált.

Peronella. Szánjuk bánjuk büneinket
és a gyónás enyhe vár!

Fiammetta. Vajjon mért nem vár ma minket,
hol maradhat, merre jár?

Fiammetta. A béke enyhe láng,
mely az égből száll le ránk.

Peronella. A béke lángja enyhe láng,
az égből száll le ránk.

ROMÁNC.

Fiammetta. A szived kell csak nekem,
a hűség pusztá szó,
a szív, a gyenge rózsáág,
a hűséget hozó.

Oh védd és óvd az ágat,
majd száz virága lesz,
óh ápolgasd a rózsafát,
ha hull a szirma, újat ád,
ne esküdj, csak szeress,
ne esküdj, csak szeress!
A hűség kihülhet százszor,
a szív az mégis ég,
de hüljön egyszer át a szív,
mit ér a nagy hűség?
Oh védd és óvd az ágat,
majd száz virága lesz,
óh ápolgasd a rózsafát,
ha hull a szirma, újat ád,
ne esküdj, csak szeress,
ne esküdj, csak szeress!

Boccaccio. *(énekel)* Oh védd és óvd az ágat,
Majd száz virága lesz.
Oh ápolgasd a rózsafát.
Ha hull a szirma, újat ád.
Ne esküdj, csak szeress.
Ne esküdj, csak szeress!

ÉNEK UTÁN.

(Fiammetta bemegy a templomba.)

KETTŐS *(Boccaccio-Fiammetta)*

Boccaccio. Az utcán álldogálok én, vak ember,
leányzó, légy irántam kegyelemmel.
Ha kinom részvét váltja meg,
az Isten százszor áldja meg,
vak ember, vak ember,
Isten százszor áldja meg,
ha kinom részvét váltja meg.

Fiammetta. A hangja, ejnye, de fura ez,
az ő imádott hangja lesz.

Boccaccio. Hogy bámul, hogy néz,
az utcán álldogálok én,
vak ember.
Leányzó, légy irántam kegyelemmel,
mily dusszaggá tenné
óh egy édes szó, egy röpke szó, egy szó,
csak egy szó, mily dusszaggá tenné most
egy édes szó, egy röpke szó!
Oh szólj hozzám egy árva szót!
Egy édes, kedves, drága szót!
Oh meg ne vess és szólj egy szót,
egy drága, röpke szót!

Ez a szó, ez a szó,
ha kurta is, de jó,
tovacseng, tovaszáll,
de visszajár.
Ez a szó, ez a szó,
bár nem tud mindent mondani,
de a dolgot most nem kell rontani.
Egy kis szót csak:
pusztán ennyit kér a vak.

Fiammetta. Ha koldust játszik, játsza csak,
de én előttem vak marad;
látni kell, látni kell,
a játék merre válik el,
a játék merre válik el,
látni kell.
Egy szó? Egy szó?
Egy szót? Egy szót?
Egy szót no lám,
ez furcsa ám!
Egy kis szó, egy kis szó,
röpke, fürge, illanó,
egyszer cseng, egyszer száll,
ámde százszor visszajár,
egy kis szót, egy kis szót,
könnyű volna mondani,
de a kolduló népséget
nem kell rontani.
De egy szót mégis mondok:
a szívemig ér ez a fájó hang,
mely kérve kér.

Fiammetta. Óh hadd a sirást kérlek abba,
mert roppant megsajnálalak.

Boccaccio. Mióta egyszer néztem én a napba,
azóta lettem mindörökre vak,
de Isten napja sütné rám
egy nézésedtől, szép leány.

Fiammetta. Mégis, mégis látni kell,
a játék merre válik el.

Boccaccio. Egy nézés, egy édes villanás.

Fiammetta. Látni kell.

Boccaccio. S' a szörnyű éjnek
két szememben vége lesz.

Fiammetta. Csak ez? Csak ez?

Boccaccio. Oh nem kell nekem más, csak ez!

Fiammetta. Csak ez? Csak ez?

Boccaccio. S' az éjnek rögtön vége lesz.

Fiammetta. Egyetlen egy?

Boccaccio. Egyetlen egy!

Fiammetta. Nézéske csak?

Boccaccio. Nézéske csak és újra lát a vak!

Boccaccio és Fiammetta.

Egyetlen pillantás,
röpke, fürge, semmi más,
egyszer int, egyszer száll,
ámde másszor visszajár.
Egyetlen pillantás,
könnyü volna adni ezt, de ha...

Fiammetta. Jól rája pillantok
akkor jaj mi lesz.
Szemem és kicsi szám
el ne áruljon ám,
még a szívem mélyére látna tán!

Boccaccio. Egymásra pillantunk,
akkor jaj mi lesz.
Légy hozzám jó,
szólj egy szót és nézz reám!

Fiammetta. Sietek, megyek is.

Boccaccio. Adjad hát!

Fiammetta. Ugyan mit?

Boccaccio. Kezedet!

Fiammetta. Nem, nem, nem, az aki koldus,
az aki koldus,
szerény legyen!

Boccaccio. Áldjon ég, áldjon ég,
meg ne vess,
te kedves lány,
ha vakmerően szólottam talán.
Most áldjon ég, most áldjon ég,
az utca vakja nem felejt el,
áldjon ég, te kedves,
áldjon ég, az utca
vakja nem felejt el
adjon Isten boldogságot és áldást!

Fiammetta. Áldjon ég, áldjon ég,
nincsen köztünk semmi baj,
áldjon ég, áldjon ég,
szálljon rád minden boldogság
és áldás!

(Duett után Fiammetta jobbra el, Boccaccio balra tart).

14. JELENET.

Boccaccio, Leonetto, diákok.

FINALE.

Mind. Halljatok, polgárok, hirt, szomorut,
ránk már a flórenci ég beborult.

Bennetek a düh megremeg,
hogy ha meggondoljátok,
hogy ez milyen átok,
mert ez rátok oh mily átok,
mily szörnyű átok.
Boccaccio még büntetlen
bár kinevet,
csupa maflának bélyegez meg titeket!
Emberek, így ez nem mehet,
jöjjön a bosszu,
mert ez már iszonyu!

Lotteringhi. A podeszta egy szót se szól,
csak azt, hogy jól van, jól!

Kar. Mégis rémitő!

Lambertuccio. Nem szólt bizony se bá, se bü,
csak azt, hogy tökfejű!

Kar. Honnan tudja ő?

Lotteringhi. «Mars ki», - mondta - «fuss, csak fuss!»

Kar. Mérges volt talán!

Lambertuccio. Nékem azt felelte: »kuss!«

Kar. Ezt jól megmondta ám!

Lotteringhi és Lambertuccio. No de nem hagyhatjuk ezt,
jön a harc.

Kar. Jön a harc!

Lotteringhi és Lambertuccio. Ha a mérgünk nőni kezd!

Kar. Ha mérgünk nőni kezd!

Lotteringhi és Lambertuccio. Ez az ügy már jól megért,
jön a harc.

Kar. Jön a harc!

Lotteringhi és Lambertuccio. Gyere, kérlek, ontsunk vért.
No te gyász zugirász,
belehalsz, jön a harc! Hah!

Kar. Jön a harc, a harc, a véres harc! Hah!

Mind. Halljatok, polgárok,
hirt, szomorut,
ránk már a flórenci ég beborult.

Bennetek a düh megreteg,
jöjjön a bosszu, iszonyu.
Meghalsz, te gyász.
Mi meglelünk
zug-krónikás bármerre jársz!
És jó a szörnyü lázadás!
Jön a harc, jön a harc,
jön a harc, jön a harc, jön a harc!
Jön a harc és jó a szörnyü lázadás, lázadás,
jöszte hé, erre tarts,
jön a vér és a harc,
jön a harc, jön a harc, jön a harc, hah!
(*Scalzán kívül mind el*).

15. JELENET.

Scalza, Leonetto, diákok, majd Boccaccio.

Tofano és Chichilio. Scalza hol van?

Scalza. Mi?

Tofano és Chichilio. Jer csak gyorsan fogd az ollót,
jöszte, jöszte.

Scalza. Most a kormányt döntöm össze.

Tofano és Chichilio. Gyere hé!

Guido és Cisti. Itt a vendég!

Scalza. Nem!

Guido és Cisti. Máris mennék,
siess, mert én sietek.

Scalza. Hiv a köz, most nem lehet.

Tofano, Chichilio, Guido és Cisti. Ejnye, ejnye, jössz-e
már!

Scalza. Nem, a város üdve vár!

Beatrice. Milyen lárma ez?

Leonetto. Scalza mester! Scalza mester!
Megváratni, hogy nem restel?

Scalza. Mi? Lassan, lassan ott a testtel, hah!

Beatrice. Szappanozni hé! Mi lesz, mi lesz?
Scalza, hallod-e,
rögtön gyere be.

Federico, Giotto, Rinieri. Ejnye hát! Meddig várjak!

Leonetto. Ej, te állat,
mégis sok, hogy várni kell.

Scalza. Most honfibánat foglal el.

Boccaccio, Leonetto és a diákok.

Már régen várjuk, mégse jó.
Igy várni mégis rémitő!

Scalza. A homlokom nagy gondba fő!
Az én személyem itt a fő!

Beatrice. Majd adok én.
Te szép legény!

Boccaccio, Leonetto és diákok.

De most kikapsz!

Te léhűtő!

A bosszuságért bosszu kell,
a széket, asztalt törjük el.

Scalza. Mit most a szőr?
Mit most a hab?
Majd sápadt lesz itt minden arc,
már jó a nép, már itt a harc!

16. JELENET.

Előbbieket, Lambertuccio, Lotteringhi, férfiak, Pietro.

Kar. Állj meg te fickó, a tettedér
most itt van ám a bér!

Pietro. De engem minden szó csak
tévedésből ér.

Boccaccio, Leonetto, diákok.

Mi ez itt?

Mi a baj?

Ez a nép
mit akar?

Lotteringhi, Lambertuccio, Kar. Itt van az óra,
most megfizetjük mind a gunyos szót!

Pietro. De kérem, én az nem vagyok,
egy másik vót!

Boccaccio, Leonetto, diákok.

Ez a zaj!

Mi lesz itt?

Mi a baj?

Ki ez itt?

Kar *(hozzák Pietrót ütlegetve).*

Várj csak, most megtanulsz te írni,
csak jó erősen, így ni.
A lábát, a vállát, a hátát, csak üsd!

Pietro. De várj, egy szót,
nem, én az nem vagyok!

Lotteringhi, Lambertuccio, Kar.

Fogd ezt, fogd ezt,
Fogd ezt, meg ezt.
Most itt a finom Spinellocchioért az ár.
A Zeppa szintén díjazásra vár!
Ez itt a bér,
a jól kifejtett működésedér.
Ez itt a bér,
a szorgos működésedér,
a Buffolmacéo
Calandrin,
Torello, Carisendi,
Saladin
ez mind, ez mind a bér,
ez mind a bér
a szorgos működésér,
mert minden példány kincseket ér,
mindegyikér
im itt a bér,
a működésed ennyit
mindenképpen ér!

Pietro. De várjatok, hadd igazolom én:

A bűn a vád, az nem is az enyém!
Ejnye hát,
mondom: hamis a vád.
De kérlek, adom a szavam,
az ügyben itt egy kicsi hiba van.
Ejnye hát, csak egy szót!
Hadd mondom el:
a bünt, azt más követte el.
Ez mégis furcsa népszokás!

Boccaccio, Leonetto, diákok. Ah! Most értem én:

őt bántják, mint Boccacciot!
Hát ez volt itt a baj!
Hé várjatok! Ez kinos
félreismerés.
Ez nem Boccaccio itt.
Ez más, ez más,
nos engedjétek hát!

17. JELENET.

Előbbieket, Beatrice, Isabella, kar.

Beatrice és női kar. Mit mondtam én

lám mind, itt vannak ők
a lázadó dicsők
s' egy ismeretlen ur,
mért bántják hát?

Scalza. Várni! Bamba népség, várjatok!

Senki többet meg ne bántsa,
én mondom, mint utitársa,
Pietro ő, a herceg ur!

Beatrice és kar. Ez a herceg itt?

Scalza. Ugy van!

Beatrice és kar. Ez a herceg itt?

Scalza. Herceg!

Pietro. A herceg ám, személyesen,
de már tovább nem élvezem,
az átkozott inkognitót,
nem játszom el Boccacciot!

Beatrice, Boccaccio, Isabella, Lotteringhi és Leonetto.

Egy herceg ő, egy herceg ő
és semmi más, és semmi más,
inkognitója lett a gyász,
csak herceg ő,
és máskülönben semmi más.
Inkognitója hozta ezt a kikapást,
hozta rá a gyászt,
hozta rá a csapást,
hozta a kinos hatást.
Egy herceg ő inkognitó,
és semmikép Boccaccio.
Igy kéjutazni kellemes
s most másé volt a nyakleves.
A helyzet tisztult így hát
úgy sejtem, van remény,
hogyan megbocsát.
Inkognitója volt a baj, de hát
a helyzet tisztult,
és így van remény, hogyan megbocsát
véget ért a baj és itt a perc,
hogyan úr hát most megbocsát,
fatális tévedés a vád,
a herceg tán megbocsát,
még van remény, hogyan megbocsát,
véget ért a baj, az öklünk másnak volt szánva!
Ez már baj, ez már baj ám,
óh herceg!

Előbbie, Scalza és Lambertuccio.

Ha némi ütleget érte,
és a csontig ment a tévedés,
egy herceg ő, egy herceg ő,
az ám, az ám,
így mégis van remény,
hogyan megbocsát,
most bocsásson meg hát,

ne rójja mégse fel nekünk,
hisz úgyse tudtuk, hogy kit öklelünk,
óh herceg úr, óh herceg úr,
bár szörnyű volt ez a mi vétünk,
ne rójja mégse fel nekünk,
hisz úgyse tudtuk, hogy kit öklelünk.
Bár a vétünk szörnyű,
ne rójja mégse fel nekünk,
hisz úgyse tudtuk, hogy kit öklelünk.
Egy herceg ő, egy herceg ő.
Tán mégis megbocsát a népnek,
mert azt bánat hatja át.
Egy herceg ő, egy herceg ő
és semmi más,
még van remény, hogy megbocsát!
Ah a népet milyen
bánat hatja át.
Hogyha úr, hogyha úr,
megbocsát!
A népet bánat hatja át,
ő megbocsát!
A dolgot tévedésből
önnek adtuk át, adtuk át.
Tán megbocsát!
Tán megbocsát!

Pietro. Jó, jó! Csak hagyd!
Jó, jó, csak hagyd!
A fő, hogy vége van!
Jó, jó! Csak hagyd!
Az ember mit tegyen,
megbocsát.
Hát megbocsátok, jó!

Könyvárus künn. Legfrissebb könyvek,
mind pajkos, könnyed,
csupa huncutság!

Lotteringhi. Ha megszökött az író,
a mű kapóra jött!
Most konfiskálni gyorsan
s' a tűzbe vetjük őt.

Kar. A bére a máglya!
A könyvet a lángba!

Lotteringhi. Az árust azt gyorsan
csipjük el!

Kar. A holmit, jó madár!
de mitse késs,
mert véle együtt
máglyatűzre méssz!

Lotteringhi. Mert véle együtt máglyatűzre méssz!

18. JELENET.
ELŐBBIEK, KÖNYVÁRUS.

(a férfiak behurcolják)

Könyvárus. Miféle eljárás, mégis csak sok,
hol van a törvény, hol van a jog?
A ki most kárt tesz,
az fizetni fog!

(a kocsijából és könyveiből máglyát raknak)

Lotteringhi és Kar. Hallgass! Fickó! Csend!
Különben máglyatűzre méssz!

Lotteringhi. Itt a vak, a lángot
gyujtsa ő!

Kar. Hurrá!

Lotteringhi. Tán a lángnál a látása
visszajő!

Kar. A tüznél újra látni fog,
ez nagyszerű, ez víg dolog.

Boccaccio. Lángra gyulhat mind a könyvem,
mégse pusztul olyan könnyen,
az eszme él,
földi tüztől úgy se fél.

(felgyújtja a máglyát)

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza.

Félelmes átok,
mely lángba éled rátok,
pusztultok itt,
mert a bosszunk tűzbe vitt.
A láng nyelve lobban
és büszkén él a tűz,
igy él a bosszunk,
mely mindent messze űz!

Boccaccio, Leonetto és diákok.

Nem máglyafény ez,
szóljunk büszke hangon,
mely messze lángol
át a földi hanton.
Csaphat az égig
a földről a láng,
szikra se pattant ránk,
szikra se pattan ránk!
Bátor az eszme, a tűzbe se fél,
mert hamvad a máglya, -
a gondolat él!

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza.

Mosolyogjon a láng!
Lobog im mi reánk!
Éled az izzó tűz,
lobban az izzó láng.

Kar. Égjen az izzó tűz,
szálljon az izzó láng, fényes láng,
és a bosszu fényét vesse ránk.
Félelmes átok,
mely lángba éled rátok,
pusztultok itt,
mert a bosszu tűzbe vitt!
A láng nyelve lobban
és büszkén él a tűz.
Igy él a bosszunk,
mely mindent messze űz.
Már a máglyán él a láng,
ime az írás ég, a bosszu él,
bármilyen könyvön túl.
Ég a máglya, száll a láng,
bosszú fényét vetve ránk,
ha az írás ég, a bosszu él,
bármilyen lángon túl!
Már a máglyán ég a láng,
ime az írás ég, a bosszú él,
és a lángja száll, száll.
Ég a máglya, száll a láng,
bosszú fényét vetve ránk,
ha az írás ég, a bosszú él
és az égig száll, száll,
süsse máglya,
dobd a lángba,
im a bosszú lángolóan él!

Boccaccio, Leonetto, diákok.

Elszáll az átok
és hamva száll le rátok,
nem pusztul itt,
mit a bosszú tűzbe vitt.
A láng nyelve lobban,
de ugyanis hamvad már,
úgy éled ujjá a
főnixsz, szent madár!
Bár a máglyán ég a láng,
ám csak az írás ég,
az eszme él bármilyen
lángon túl,
bár a máglyán ég a láng,
ám csak az írás ég,
az eszme él és az égig száll, száll,

süsse máglya, dobd a lángba,
ám az eszme mindörökre él.

(A férfiak a máglyát körültáncolják)

VÉGE AZ ELSŐ FELVONÁSNAK.

MÁSODIK FELVONÁS.

(A háttér egy flórenci veduta. Kertek és házikók. Hátralról praktikábilis domb. A szinpad előrésze a Lotteringhi és Lambertuccio házai mögött fekvő bokros teret ábrázolja. A házak hátul mindenféle kerítésekkel és rácsokkal vannak elzárva. Köztük magas fal, ezen ajtó. A fal a szinpadot két részre osztja. Lambertuccio kertjében egy praktikábilis fa. Lotteringhi háza előtt balról udvar, az udvaron egész sor kisebb-nagyobb hordó, köztük egy nagyobb, melynek nyílása a néző felé fordul. Ráfok, gyalupad és a bognár-mesterség más szerszámai. A szinpad egy pillanatig üres. Sötét van. Hátral most megy le a hold.)

1.

Boccaccio, Pietro, Leonetto.

A csókhhoz, a csókhhoz
csak ketten kellenek,
a borra, a borra,
már hárman menjetek.
De egymagadba lenni,
az Isten verje meg!
Mindig csak undici, dodici
tredici lalara lan rataplan!

2.

Boccaccio. Sirt Ádám, sirt Ádám,
hogy árva, mint a pinty,
nem izlett, nem izlett
az élet neki így.
Az Isten adta Évát,
és nem tett rája vékát.
És jött a sok gyerek.
Jött, jött, jött, undici, dodici,
tredici lalara lan rataplan!

Mind. Jött, jött, jött, undici, dodici,
tredici lalara lan rataplan!

3.

Pietro. Ha este a kutra
Gyül össze sok leány,
csak járja a pletyka.
Szapulnak mind ahány.
Jól össze vannak füzve
és jönnek szörnyü tűzbe.
Egyszerre mind beszél.
Mindig csak undici, dodici,
tredici lalara lan rataplan!

Mind. Mindig csak undici, dodici
tredici lalara lan rataplan!

4.

Leonetto. A fösvény, a fösvény
a tallért gyűjti csak
és olvas és olvas
és mindent félre rak.
Ha egy tallérja lenne,
nem telne kedve benne.
De így aszondja, hogy,
szép sorba undici, dodici
tredici lalara, lan, rataplan!

Mind. Szép sorba undici, dodici
tredici lalara, lan, rataplan!

INTRODUCTIO UTÁN.

Boccaccio. Helyben volnánk, fenség.

Mind. Bravó!

Boccaccio. És most a szerenádot!
Kiki a helyére!

(Az ének alatt az ablakokban Fiammetta, Isabella és Peronella láthatók lesznek.)

SZERENÁD.

Boccaccio. Óh mért nem lettem
csillag én az égen,
csak rád nevetne szeliden
a fényem.

Pietro. Óh mért nem lettem
kicsike topánkád,
a lábad fognám
és te sohse bánnád.

Leonetto. Óh csak belátnék,
fogam erre vásik,
de kis szobádba
menne csak egy másik.

Mind. A szivből jó a dal,
hogy szived járja át,
ne hagyj ily árván állni hát,
az égő szivből jön a forró dal,
hogy kicsi szived járja át.

Boccaccio. Halld meg édes ezt a dalt,
bármi csendes, bármi halk,
száll az óra, el ne töltsd,
adj egy kis jelt, drága hölgy.
Drágám, adj egy kis jelt nekem,
egy jelt csak;
a szivből jó a dal,
hogyan szived járja át,
ne hagyj ily árván állni hát,
az égő szivből jön a forró dal,
hogyan drága szived járja át.
Adj egy jelt nekem!

Pietro. Szerenád és szerelem,
mily regényes, istenem,
te ott bent, én idekint,
hát ez meg lesz írva mind.

Leonetto. Kis dalomra jól figyelj,
hátha ettől szebb leszel,
hátha lesz így haszna rád,
mert ha szépülsz, meg nem árt.

Mind. Óh halld, óh halld
ezt a szív szavát.
Ne hagyj ily árván állni hát,
az égő szivből jön a forró dal,
hogyan drága szived járja át.
Adj egy jelt nekem!

SZERENÁD UTÁN.

1.

Lotterighi. A párom szája már egy
percre meg sem áll,
de van két módomból nekem,
hogyan mégis észretérjen,
egy nóta, tralarala,
az hogyan hatna rá,
tralaralalala la la
oiohe oioha lalarala.

Segédek. Tralalara la la
oiohe, oioha lalarala.

Lotterighi. És ha a drága száj,
erre is meg nem áll,
ki nem fogsz rajtam, szoknya,
mert itt van ám a donga,
mely koppanó és csattanó,
a donga erre jó.

Bumti rapata,
Bumti, bumti, bumti rapata!

Segédek és Lotteringhi.

Bumti rapata, bumti rapata.
Hej, a jó bognár csak így csinál,
ha asszonya prézsmitál!

2.

Lotteringhi. De unta ezt a sort

's a végén itt hagyott,
ez meghat engem mélyen
és azt mondom, hogy éljen!
No csakhogylalaralá
már semmi gondom rá,
tralarala la la,
oiohe, oioha lalarala.

Segédek. Tralarala, la la
oiohe, oioha lalarala.

Lotteringhi. Kackiás vig legény,

ujra az lettem én
's ha vissza jönne hozzám,
csak rajta, kedves dongám,
szólj egyet-kettőt csattanót,
és fojtsd belé a szót.
Bumti rapata
Bumti rapata
Bumti, bumti, bumti rapata!

Segédek és Lotteringhi.

Bumti rapata, bumti rapata.
Hej a jó bognár csak így csinál,
ha asszonya prézsmitál!
Hej a jó bognár csak így csinál,
ha asszonya prézsmitál!

Fiammetta, Isabella, Peronella.

Óh milyen édes izgalom,
óh csakhogylégre olvasom,
hogymitbeszél, hogymitmesél
a rózsaszínű kis levél,
azírás tőle jó,
hadd látom végre, hogymitirt,
hogymitbeszél, hogymitbeszél,
óh csakhogylát a kis levél.

Rózsaszínű hirhozó, te drága,
mely az álmodást ébredésre váltja.
Édes álmodásra ébredés csodás,
ma eljön, óh be szép lesz,
be jó, ah!

Irva áll, hogy még ma este itt lesz,
forró szivem azt sem tudja, mit tesz,
lassan, ó te kis bohó,
a dobbanást ne hallja más,
óh csak halkán dobbanj
és ne hallja más.
Azt írja ő,
másféle nő
számára nincsen,
óh édes kincsem,
számára én vagyok a fény,
az enyhe nyár,
a napsugár!

Fiammetta. Mint nyáron a rózsa,
oly piros arcok,
tán boldogok vagytok?

Peronella. Az nem volna rossz.

Fiammetta. Nagyon szép!

Isabella. Csak nézem, csak nézem,
sejtek is itt-ott
egy drága kis titkot.

Fiammetta. Ez látszat csupán.

Isabella. De mért rejtet el!

Peronella. De mért rejtik el!

Fiammetta (*félre*). Itt jó lesz vigyázni ám!

Isabella és Peronella (*félre*). Itt vigyázni kell!

Fiammetta, Isabella és Peronella.

A boldogságom meg ne lássa más.
Ez a levélke nekem szól, ne lássa más.
Rózsaszínű kis levél te drága,
mely az álmot ébredésre váltja. (*És így tovább.*)

Ah, szivem már
ah rája vár.
Óh csak itt lenne már!
Szivem dobogva vár!
Ah ma jó,
még ma nálam lesz ő!
Bárcsak jönne.
Édes párom ma jó,
még ma nálam lesz ő.
Ah, szivem már
ah, rája vár,
bárcsak itt lenne már,
szivem várva vár,
óh jer, óh jer, óh jer, várlak!

KUPLÉ.

1.

Isabella. Már az asszonyféle is
némi engedelmet óhajt,
nem baj az, ha néha hisz,
pajkos szónak, ürge bóknak,
hogya férfi nőt lát bennem,
mért kell akkor zordnak lennem,
sőt ha csókom kellene,
mért is szóljak ellene?
Hogyha pajkos tréfa járja,
nincsen ott a szivnek kára, hej!
Az a fő, hogy férj uradhoz,
tréfa közben hű maradj,
az a fő, hogy férj uradhoz,
tréfa közben hű maradj!

2.

Hogyha ifju egy legény,
jó a tréfa, tudja Isten,
mig ha rám kacsint a vén,
ottan aztán tréfa nincsen,
szép a férfi, hogyha délceg,
és ha mond egy borsos élcet,
ifjunak kell lenni, hajh,
akkor aztán semmi baj.
Már ez jár az ifjuságnak,
ám a vénnek nincs bocsánat, hej!
Az a fő, hogy férj uradhoz,
tréfa közben hű maradj,
az a fő, hogy férj uradhoz,
tréfa közben hű maradj!

3.

Már biz én csak vallom ezt,
igy is jó a házaselet,
és ha férjem szólni kezd,
attul én már ugyse félek.
Rugjon bár be minden éjjel,
vesse bár a házat széjjel,
szedjen ráncba engemet,
ebből juszt sem engedek.
És ha ő ezt meg nem érti,
szólok máshoz, száz a férfi, hej:

Az fő, hogy férj uradhoz
tréfa közben hú maradj,
az a fő, hogy férj uradhoz,
tréfa közben hú maradj!

DAL.

1.

Boccaccio. Ne kérdezz tőlem hirt soha,
a válasz ugyis ostoba, hi, hi, hi!
Az ami nálam új dolog,
már ugyis régen elkopott, hi, hi, hi!
Hogy jókor kelni rossz nagyon,
hogya este vetett ágy vagy
's az ember gyorsan belebuj.
Ez bárhogya mondom, ugye új!

2.

Hogya minden csókot kérni kell
a csinos nőket nézni kell, hi, hi, hi!
És szólni, hogya rád tekint,
ez ugye régi nóta mind, hi, hi, hi!
De vóna egy is itt talán,
ki ilyenformán szólna rám:
Jaj milyen elmés, friss gyerek.
Hát újabb semmi nem lehet!

DAL UTÁN.

Lambertuccio. Honnan szabadult ide ez a tinó?

Boccaccio. Mondtam, ugye-e mondtam.
Menjen csak fel a fára!

Lambertuccio. Hát bizony én fel is megyek. Ha csakugyan úgy van, ahogya mondd, még ma
kivágatom ezt az ördögös fát (*felmászik*).

FINÁLÉ.

Boccaccio. Sietni kell, elfut a perc,
óh mondd, te édes, hogya szeretsz.

Fiammetta. Ön messze megy!

Boccaccio. Hozzád simulni lágyan,
én bájos angyalom,
most itt a legmerészebb alkalom.

Fiammetta. Oly szép a szó,
de baj, ha hallgatom.

Lambertuccio. Ez engemuccse olyan volt,
akár egy rendes földi csók,
lám mégis átok fogta hát,
meg ezt a furcsa olajfát.

10.

ELŐBBIEK, LOTTERINGHI, PIETRO ISABELLA.

Lotteringhi. Csak tölts, s' ha megkinálad őt
egynehány korttyal, a bor,
a tiszt urat majd
felhangolja tán.

Isabella. Künn a hordó, nézz körül.

Lotteringhi. Jó az kívül, jó belül.

Isabella. Tág a donga itt meg ott!

Lotteringhi. Haljak meg, ha folyni fog.
De mégis, ha kell,
hadd szurkoljam újra fel.

(Bemászik a hordóba.)

Pietro. Most nincs a férj,
óh jójj, ne félj,
a helyzet roppant kellemes.

Isabella. Óh mily heves!

Pietro. Nektár lesz minden cseppje,
ha tőled jön, te szép!
Ki most a szivem zúzod szerteszét.

Isabella. Mily szép a szó,
mily hízogó beszéd!

Lambertuccio. Most még egy pár,
de furcsa ügy!

Lotteringhi. A donga pompás mindenütt.

Fiammetta. Ha a lány szive lágy,
és tépi a vágy,
a sziv végre is enged,
tovaszáll a büszkeség.
A szivem mámorító vágyban ég
és párját várja rég.
Csak a sziv szava ez
s' ime záloga lesz ez a csók!
Ha mindjárt meghalok!

Boccaccio. Sziveden át száll ez a láng
és lágy a sziv,
mert végre is enged.
Csunya mesterség az a büszkeség.
Bevallom, mit tagadjam,
szivem érted ég,
Mit ér a szó,
csak egy a jó, ez a csók
Óh a csók!

Isabella. Ha a nő szive lágy,
a végén enged.
Szivem olyan forró, mámorító,
lázás és csak érted ég.
Csak a sziv szava ez
s' ime záloga lesz ez a csók!
Ha mindjárt meghalok!

Pietro. Sziveden át a vágy száll,
elhagyhatsz-e hát?
Ime szivem mámorító lázban ég
és csak te érted ég.
Mit ér a szó,
csak egy a jó, ez a csók,
Oh a csók!

Lambertuccio. Csak csókok egyre-másra lent,
az ördög játszik, annyi szent.

Lotteringhi. Nincsen rajta semmi nyílás,
sem itt, sem ott,
haljak meg, ha folyni fog.

Isabella. Mért is mentünk ilyen messze!

Lotteringhi. Kong a donga, csapja kész.

Pietro. Hát a ráfja tartós lesz-e?

Lotteringhi. Nincsen itten semmi rés.

Peronella. *(jönnek a kertből)* Oh nagy ég!

Leonetto. Hagyj menni, kérlek!

Peronella. Itt hagy engem, szörnyűség.

Leonetto. Majd visszatérek!

Peronella. Lelkem, ilyen gyorsan menni feltűnő!

Leonetto. A dolgom szólit!

Peronella. Én is mért ne lennék
csókra termett nő!

Leonetto. Most áldjon az ég!

Peronella. Egy percre még!

Leonetto. De menni kell!

Peronella. Hogy higgyem el?

Lambertuccio. Az oldalbordám látom ám,
no ez már furcsa látomány.

Peronella. Itt maradsz, te édes.

ENSEMBLE.

Fiammetta. Ha a lány szive lágy,
belerezdül a vágy, - *És így tovább.*

Boccaccio. Sziveden át
fut a vágyteli láng, - *És így tovább.*

Peronella. Abbul nem lesz semmisem.
Most itt maradsz,
édes, kedves, finom szókat mondogatsz.
Bárhogy szégyenkezzem is,
érted égek, kis hamis,
megöllelek százszor is!
Nem mehetsz el, édes lelkem,
mert a szív
édes csókra visszahív,
nem hagyhatlak menni én,
nem hagyhatlak menni én,
óh széles vállu szép legény.
Csak várj, csak várj,
csak most ne menj,
itt ez a csók!
Ha mindjárt meghalok!

Leonetto. Furcsa sors.
Viszkess, orrom, itt a bors.
Oh te vén boszorka te,
még csók is kéne, lám,
ez kinos helyzet ám.
Mi ez? Jaj, jaj most itt a baj,
ez a csók!
Ha mindjárt meghalok!

Isabella. Ha a lány szive lágy,
belerezdül a vágy, - *És így tovább.*

Pietro. Hogyha csak téma kell,
száz van itt, csak győzzem szedni fel,
egyszerű, mégis nagyszerű!
Még író leszek így,
még író leszek így,
és jó a mű,
mert itt a bók

ez a csók!
Ha mindjárt meghalok!

Lotteringhi. Olyan hordó az,
akár a pinty,
mert ennek semmi rése nincs,
nem látok én egy csepp lyukat,
a ráf az vas és új,
a csap mintajó!

Lambertuccio. Hogy csókolódnak! Mily édesen,
a hogy még Ádám és Éva sem,
úgy látom én; ez olajfát
az ördög bája
furcsa mód hatja át!
Az ördög, az tehette ezt,
most minden csókolódnak kezd!

Fiametta, Isabella, Boccaccio, Pietro.
Most menj, itt a válás
perce már, drágám!

Peronella. És most, végre itt a búcsú már.
Drágám!

Leonetto. És most, végre itt a búcsú már.
Drágám!

Lotteringhi. Csak nézem, csak nézem,
de nincs rés itt mégsem.
Nincs, nincs!

Lambertuccio. Te furcsa, furcsa olajfa! Ah!

Scalza (*kivül*). Lambertuccio, Lotteringhi!
Milyen ujság, jertek már,
Boccaccio itt van nálatok
most erre jár!

Fiammetta. Most futni!

Isabella. Most futni!

Boccaccio és Pietro.
Az ám, hová?

Peronella. Oh menjen!

Leonetto. De merre?

Peronella. Itt gyorsan szökni kell!

Leonetto. De merre menjek el?

(*Lambertuccio és Lotteringhin kívül mind el*)

Scalza. Lotteringhi, Lambertuccio,
merre jársz?

Lambertuccio. Én ülök itt a fán.

Lotteringhi. A hordóban vagyok!

Scalza. Lotteringhi, Lambertuccio, jertek hát!

Lotteringhi és Lambertuccio.

Jó, jó már itt vagyunk!

Halljuk gyorsan halljuk hát.

Scalza. (*beszalad*) Erre hát, erre ám
nem tévedés.

Lotteringhi és Lambertuccio.

Boccaccio úr erre járt?

Hátha pusztá tévedés! Adta kölyke.

Scalza. Mert Boccaccio adta kölyke,
itt a házban rejtezik.

A diákok itce közben

elfecsegték hangosan,

meghallottam, erre jöttem,

mert a fickó erre van.

Lotteringhi. Az a tiszt volt, sejtem én.

Scalza. Hát persze!

Lambertuccio. Vagy a higeszü legény.

Scalza. Vagy az volt.

Lotteringhi. Mostan értem végre csak!

Scalza. Na látod!

Lambertuccio. Hogy lehettem ilyen vak!

Lotteringhi és Lambertuccio.

A falhoz állított a gaz,

de hogy most meghal: szent igaz!

Scalza. A ház körül a had,

most itt a haddelhadd!

Férfikar (*kivül*). Véged, bújj ki szépen,
tartsd a hátad!

Lotteringhi és Lambertuccio.

Milyen bőszt lárma az?

Scalza. A jó barátok kívül,

már szomjazzák a vért!

Férfikar. Nincsen semmiféle bünbocsánat.

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza

Izmaink, mint a vas!

Lambertuccio. Most jól kiadjuk néki
a hátralékos bért!

Férfikar. Rajta, jól bejárjuk ezt a házat!

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza.

Itt a bosszú, te gaz!
Ha egyszer megszökött is,
de újra visszatért.

Férfikar (*hozzák az ismeretlent, ütik*). Várj csak,
most megtanulsz te írni.
Csak jó erősen, így ni,
a vállát, a hátát, a lábát, csak üsd!

Az ismeretlen. De várj, egy szót!
Nem, én az nem vagyok!

Lotteringhi, Scalza, férfikar.

Fogd ezt, meg ezt.
Most itt a finom Spinelloccioért az ár,
a Zeppa szintén díjazásra vár,
ez itt a bér
a jól kifejtett működésedér,
a Buffolmacéo, Calandrin,
Torello, Carisendi, Saladin,
ez mind a bér
a szorgos működésedér,
mert minden példány kincset ér,
mindegyikér ez itt a bér,
a működésed ennyit
mindenképpen ér!

Az ismeretlen. De várjatok, hadd igazolom én,
a bűn, a vád, az nem is az enyém,
ejnye hát, mondom én,
hamis a vád,
de kérlek, adom a szavam,
az ügyben itt egy kicsi hiba van.
Ejnye hát, csak egy szót,
hadd mondom el,
a bűnt, azt más követte el,
ez mégis furcsa támadás!

Fiammetta, Isabella, Beatrice, Peronella, Diákok.

Ah most értem én,
őt bántják, mint Boccacciot,
hát ez volt itt a baj.
Hé! Várjatok,
ez kinos félreismerés!
Ez nem Boccaccio itt, ez más,
ez más! Nos engedjétek hát!

Női kar. Mit mondtam én?
Lám, mind itt vannak ők,
a lázadó dicsők
's egy ismeretlen ur, mért bántják hát!

Lambertuccio. Állj meg, bamba népség,
várjatok!
Szünjetek hát megpofozni,
ő a díjat szokta hozni,
pénzt a gyámleányomért.

Lotteringhi, Scalza és férfikar.
Tehát nem Boccaccio?

Az ismeretlen. Nem vagyok az!

Lotteringhi, Scalza, férfikar.
Soha nem volt költő?

Az ismeretlen. Már az igaz!

Lotteringhi, Scalza, férfikar.
Nem is olvas könyvet?

Peronella, Beatrice, Isabella, diákok és női kar.
De halljuk hát a lényegét,
hogymért van itt,
nos halljuk hát
az óhaját!

Mind. Nos halljuk hát!

Az ismeretlen. Nem magamtól jöttem,
és a céloom fontos küldetés!

Mind. Küldetésben? Az éppen meglehet.

Az ismeretlen. Fiammettát én most elviszem
és nem tart vissza semmisem.

Fiammetta. Uram Isten, már szinte reszketek!

Az ismeretlen. A szemem fényét ráteszem,
hogy bántódása nem leszen.
Hisz tudja, hogy ki küld ide.
Nos mondjon búcsút izibe.

Mind. Menni kell? Innen el?
Ily hamar?

ENSEMBLE.

Fiammetta. Messze szállni, meg sem állni,
ha sziv szól, azt meg se várni?
Óh búcsú fájó szója, szállj,
itt hagyni fáj, ki jó volt,
ki ápolt, ki csókolt,
és őt a drágát mindörökre, -
elszakadni már, csak menni,
bár a szivem visszaszáll.

Beatrice, Isabella, Peronella, Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza, kar.

Oh hát mért a válás ily gyors?
Mily bús szó ez, és mily balsors!
Elmegy máris, bárhogya fáj is,
elmegy ő.
Senki ezt nem várta volna,
senki nem gondolta ezt,
ilyen gyorsan válni kell,
mindent, mindent hagyjon el,
bár már éjjeledni kezd,
senki ezt nem hitte, lám.

Boccaccio, Leonetto és Pietro.

Egyszer jussunk innen el,
jó a fortély, hogyha gyors,
jöszte frissen, csalfa csel,
hátha kedvez itt a sors,
fürgé ember megtanul,
ostobákon járni túl,
jó az ördög és a nép
futva oszlik szerteszét.

Boccaccio. Csak Fiammetta hallja jól meg
ezt a szót, a biztatót!

Leonetto és Pietro. Jól vigyázz és nézz körül,
hogya jól megoldjuk a csomót,
jól vigyázz és el ne késs,
és el ne késs!

Boccaccio. Mit se féljünk, fő az ész.
Csak még egy szót.
A fő az ész, csak el ne késs,
most nyersz, ha mersz,
már jó a perc.

Mind. Áldjon az ég!

Fiammetta. Most elmegyek!

Boccaccio. Hogy jajveszékel itt a nép,
ha majd az ördög közbelép. Várj, várj!

Fiammetta. Menni kell, bár válni fáj! Fáj, fáj!

Mind. Ilyen gyorsan válni fáj! Fáj, fáj!

Az ismeretlen. Csak semmi könny, már int a cél,
már menni kell, mert itt az éj!

Fiammetta. Óh mennék én, de hív
és visszatart a szív,
nem, nem, én nem megyek!
Oh hogy mehessek el,
oh hogy szakadjak el?

Nem, nem! Itt hagyjam őt?
Az nem lehet, én nem megyek! Ah!

Az ismeretlen. Nos hát ha tán most válni fáj,
boldog élet várva vár!
Ha válni fáj, a boldog élet várva vár,
a jó szerencse vár,
a jó szerencse vár! Csak menjünk!

Mind. Csak menj! Csak bátran várd ki sorsodat.
Csak menj! És gondolj ránk,
ha boldog vagy, és gondolj ránk
ha boldog vagy! Fiammetta!

Boccaccio. Óh most vigyázz, te drágaság,
és megsegít a jó barát,
én angyalom, ne félj,
csak várj, és csak remélj!

Fiammetta. A hangja! Ez ő lesz!
Szállj felém, te édes hang, te drága,
mely az álmot ébredésre váltja,
édes álmodás, - az ébredés, csodás,
ez ő, a nyár, a napsugár, ah!

Fiammetta, Beatrice, Isabella, Peronella.

Édes hangja szól, hogy rögtön itt lesz,
forró szívem azt se tudja, mit tesz,
lassan, ó te kis bohó,
a dobbanást ne hallja más.
Egy röpke szó
és minden jó.
És újra éled
haldokló lélek.
Vigaszt hoz óh,
egy röpke szó,
lelkemet már nem járja
könnyek árja.
Ujra éled, szép az élet,
félre bánat, jó a szép napsugár, ah!
Van még az életnek szépsége, fénye,
és érzem, hogy boldogság vár még rám,
már jó, már jó,
már ő vár rám!

Kar. Nézd csak! Nézd csak!
Fájdalmad elmúlt gyorsan,
fájdalmad hol van?
Boldog, boldog, boldog légy.
Egy röpke szó,
és minden jó
és újra éled
haldokló lélek.

Vigaszt hoz óh,
egy röpke szó,
lelkét is már nem járja
könnynek árja.
Ujra éled, szép az élet,
félre bánat, jó a szép napsugár, ah!
Van még az életnek szépsége, fénye
és érzi, hogy boldogság vár még rá.
Már jó, már jó, már ő vár rá!

Boccaccio, Leonetto, Pietro.

Csak csend! Csak rend!
Csak menjenek, azután neki ám, hajrá!
Csak csend! Csak rend!
Csak az nyer, aki mer,
hova ér, aki fél?
Ez a gát, neki hát!
Féljen minden lélek;
aki fél, szalad is, - ez a terv!
Ordítsd, mint a sátán,
hogya úgy hörgök,
mint éjjel az ördög,
jó a nép, az ijed
és kapkod és siet,
csak fujjuk, ha kezdtük,
majd ez lesz a vesztük,
s mi győzünk,
félük a gyávák a sátánt,
a tervünk az ámit, a vakhitre számít.

Boccaccio. Kotródjatok, hej,
ti gyászalakok!

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza, Beatrice, Isabella, Peronella és kar.
A sátán, a sátán!

Boccaccio. Népség vigyázz, mert a
pokolra szállsz!

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza, Beatrice, Isabella, Peronella és kar.
És púp van a hátán!

Boccaccio. Elhagyja már most a sátán a várost.

Lotteringhi, Lambertuccio, Scalza, Beatrice, Isabella, Peronella és kar.
Óh szent szűz,
oh most nézz le ránk!

Boccaccio, Leonetto, Pietro és diákok. Hajrá!

VÉGE A MÁSODIK FELVONÁSNAK

HARMADIK FELVONÁS.

Kar. Az élet a magja,
de tréfa a hangja,
oly nagyszerű mind;
azt nem lesi senki,
hogymennyi az óra,
csak hallgat az ember
a huncut szóra!
A tréfái mind
csupa műremekek,
ha ő elkezd szólni,
az óra pereg.
Más nézze, hány az óra,
mi ide hallgatunk a szóra!

ÉNEK.

Boccaccio, Pietro, Leonetto.
Mindig csak undici, dodici,
tredici, lalara lam rataplan!
Mindig csak undici, dodici,
tredici, lalara lam rataplan!

5. JELENET.

Lambertuccio (*egyedül*)

KUPLÉ.

1.

Ez a terv most jól megóvhat,
mert a herceg zord legény.
No de villámhárítónak,
csak az asszonyt küldtem én,
s' ha a herceg rásóz rögtön,
három évi sulyos börtönt:
Nem bánom, kiállom.
Nem bánom, kiállom.

2.

Mikor ifjabb voltam hajdan,
bizony délceg voltam ám.
Óh be sokszor voltam bajban,
hogyhajött egy nyalka lány,

mikor csókot kért a szája,
én csak annyit mondtam rája:
Nem bánom, kiállom.
Nem bánom, kiállom.

3.

Mikor Ádám nőtlen volt még,
búsult egyre szótlanul.
Egyszer aztán arra ébredt,
hogyan áll az Úr,
a kezében ott a borda,
és szól Ádám vállat vonva:
Nem bánom, kiállom.
Nem bánom, kiállom.

DUETTINO.

Boccaccio. Mia bella fiorentina
Disprezzi l'amor
ignorio furbettina
le piaghe del cor.
Coll'aria di contento
deridi il mio lamento,
non calmi i mesti gemiti
con un sorriso almen!
E pur vedrai
ti scorgerai,
come d'amor i palpiti
ti stringerano il seno
come d'amor i palpiti
Ti stringeran il sen!

Fiammetta. Le scaltre fiorentine
non sprezzan l'amor.

Boccaccio. Oh si!

Fiammetta. Sorrisi ed occhiate
le sorton dal cuor.

Boccaccio. No, no!

Fiammetta. Sie pasconnel contento
deridon il lamento
e pur nascoste la grime
si lasciano fuggir!

Boccaccio. Ignorali l'amor!

Fiammetta. Ah si vedrai
ti scorgerai
quando il bramato capita

d'amore san'morire,
quando il bramato capita
d'amore san morire!

A - si la bella fiorentina
a - sembra cruda, senza cuore
un sorriso, un occhiatina,
firulin, firulin, firulera,
l'in fiamma al dolce amor.

Boccaccio. E pur ver che la fiorentina
al parer, al parer sembra, senza cuore
un sospir, un languir
una dolce occhiatina
firulin, firulin, firulera,
l'in fiamma al dolce amor.
Cosi mia fiorentina
piu speme non ho!

Fiammetta. Il cuore la manina
io perder non vò!

Boccaccio. In van io dunque gemo,
in van d'amor io fremo.

Fiammetta. Se veri son quei gemiti
allor tascoltaro!
ah si vedrai.

Boccaccio. Ignori l'amor ah si!
Ti scorgerai.

Boccaccio és Fiammetta.
Che dell'amor i fremiti
con te dividero!

Boccaccio. E pur ver, e pur ver
che la fiorentina
al parer, al parer, sembra, senza cuore,
un sospir, un languir
Una dolce occhiatina.

Fiammetta. A - si
la bella fiorentina
a - sembra cruda
senza cuore,
a - un sorriso
un occhiatina.

Boccaccio és Fiammetta.
Firulin, firulin, firulera
l'in fiamma al dolce amor,
firulin, firulin, firulera
Fin fiamma al dolce amor.

SZEPTETT.

1.

Boccaccio. Ti szidtok engem, bamba nép,
de rám ez persze bók csak,
Boccaccio nem az ember ám,
ha bármit mondott és beszélt,
kit füllentésen fogtak.

Lotteringhi és Lambertuccio.

Hogy hogy fogtak? Hogy hogy fogtak?

Scalza. Ej, ha!

Boccaccio. Szentírás. Mit hisztek róla voltakép?

Scalza. Boccaccio úr egy átkozott,
egy kárhozott, egy bűnös ámitó!

Boccaccio. Mit érted ezt, te bamba nép?

Lambertuccio. Egy minden hájjal megkent róka,
fortélyos fejü és számitó!

Boccaccio. A tréfa, mit tudjátok ezt.

Lotteringhi. A férjet gúnyoló, az asszonyt
házasságtörésre csábító!

Boccaccio. Hát persze, népszerű csak az lehet,
ki szépen hizeleg!

Beatrice, Isabella, Peronella.

Úgy kell nektek, gyönyörűek,
öreg medvék, vizfejűek!

Lambertuccio. Noblesse oblige, a látszat a fő.

Boccaccio. A gúny, a tréfa, a szellem,
az furcsa fegyver,
a merre csattan,
ott baj van,
mert mindent megver.

Beatrice, Isabella, Peronella.

Oh be jó a jó kedély,
kell a tréfa, vigan élj!

Boccaccio, Lambertuccio, Lotteringhi, Scalza.

A gúny, a tréfa, a szellem,
az furcsa fegyver,
ez minden gyávát megver,
ki ellenáll.

Boccaccio, Isabella, Beatrice, Peronella.

Mindig győz a harcoló,
ha a szó pajkos, széjjeláradó, kacagó,

vigan élj, a példa jó,
mert erre int Boccaccio!

Lotterighi, Lambertuccio, Scalza.

Szép a tréfa, szép az élc,
ezt senki se kétli,
igy van ez, de mégis jó, ha észretérsz.
A férfiu veszte ez,
lám vigan vannak mind a nők,
mert férjük ellen kelnek ők,
csak erre kell, és erre jó
az átkozott Boccaccio!

2.

Boccaccio. Ki párját félti nos tehát,
az hallgasson meg engem.

Lambertuccio, Lotterighi.

Hogy hogy félti?
Hogy hogy félti?

Scalza. Mi? Mi?

Boccaccio. Mert máskülönben kész a gyász,
s' ha unja már a nő magát,
csak félig hű a szentem.

Lambertuccio, Lotterighi.

Hogy hogy félig? Hogy hogy félig?

Scalza. Ej, ha!

Boccaccio. S 'a férje ám a főhibás,
Boccaccio mondja, megfogadd!

Scalza. Boccaccio úr egy átkozott,
egy kárhozott, egy bűnös ámitó!

Boccaccio. Mért hordasz otthon szarvakat?

Lambertuccio. Egy minden hájjal megkent róka,
fortélyos fejü, és számító!

Boccaccio. Ha viszket már a homlokod!

Lotterighi. A férjet gúnyoló, az asszonyt
házasságtörésre csábító!

Boccaccio. Légy vidám, mókás, fürge, friss,
a nő majd meglesz otthon is.

Beatrice, Isabella, Peronella.

Csak ne lenne férjünk vacsor,
hüek lennének mink is akkor.

Lambertuccio. Noblesse oblige, a látszat a fő!

Boccaccio. A gúny, a tréfa, a szellem,
az furcsa fegyver,
csak egyet csattan,
ha baj van,
és mindent megver. *(És így tovább.)*

ÉNEK.

A pantomim szereplői. Édes érzés, nyájas arcok
vívta itt a sassal harcot,
hogya sok volt benn az él,
a kedvderítés volt a cél.
A hol játék folyt le, ott, ó,
nem maradhat el a mottó:
el ne késs, ha kell a nő,
mert itt a sulyos bökkenő.

Boccaccio. Bocsánat, herceg.
Én nem vagyok Plátó
Se non è ver, e ben trovato.

Pietro. Ha a dolog így áll, akkor
bizony az apám haragjával
sem törődöm. Egyszerűen nem
házasodom meg és tovább szeretek
kettőt: a novellát és
Isabellát. *(Isabella felé fordul.)*

FINALE.

Boccaccio. A gúny, a tréfa, a szellem,
az furcsa fegyver,
a merre csattan,
ott baj van,
mert mindent megver.

Mind. A gúny, a tréfa, a szellem,
az furcsa fegyver,
mert minden gyávát megver,
ki ellenáll.
Mindig győz a harczoló,
ha a szó pajkos, széjjeláradó, kacagó.
Vígán élj, a példa jó,
mert erre int Boccaccio!
Éljen a tréfa, a szerteszét áradó!

VÉGE.